

γιες φιλοδοξίες μέσα στην καρδιά της. 'Ο τίτλος της κομίσσης ντε Μοντγκομερύ της φανόταν τώρα άσηματος μπροστά στον τίτλο της ευνοουμένης του διαδόχου. 'Ετσι το μέλλον θά ήταν δικό της, γιατί ο 'Ερρίκος θά γινόταν μιά μέρα βασιλεύς.

'Ο 'Ερρίκος ήταν τότε μόλις δεκαεπτά χρονών, μιά είχε τέσσερα χρόνια παντρευμένος με την Αικατερίνη των Μεδίκων. 'Όστόσο εξακολουθούσε να παραμένει ένα παιδί άγριο και κλεισμένο μέσα στον έαυτό του. 'Όσο το μωρός κι' επιδείξιος φανόταν στην Ιταλία, στά άλλα, στους άγώνες, τόσο δειλός και στενοχωρημένος δειχνόταν στις εορτές του Λούβρου και πρό πάντων μπροστά στις γυναίκες. 'Ηταν άργος στη σκέψη και στην κρίση και γι' αυτό μπορούσε να του επιβληθεί εύκολα ένας άνθρωπος με θέληση.

Τότε ακριβώς, ο 'Αννας ντε Μονμωρανού, ο οποίος ήταν ψυχραμένος με τον βασιλέα, στράφηκε προς τον διάδοχο και άρχισε να τον κάνει, ό,τι θέλει.

Μα σέ λίγο άντελήφθη με τρόπο, ότι ο 'Ερρίκος ήταν έρωτευμένος. 'Απόφαινε τους φίλους, με τους οποίους τον είχε περαιοχίσει, και γινόταν ήμερα με την ήμερα, από άγριος που ήταν πριν, μεγαχολικός και άνευροπάλος. 'Ο Μονμωρανού δεν άργησε ν' άντιφθί, ότι ή 'Αρτεμις ντε Πουατιέ ήταν ή βασίλισσα των σκέψεων του διαδόχου. Αυτό τον ευχαρίστησε, γιατί προτιμούσε την 'Αρτέμιδα, ή οποία και σ' αυτόν τον ίδιο έδειχνε εξαφρετική συμπάθεια άπ' όποιονδήποτε άλλην. Κι' άμέσως άρχισε να είνθη και να προσπαθή να διευκολύνη τον νεαρό διάδοχο στο ειδύλλιο του.

'Η 'Αρτεμις τά καταλάβαινε δι' αυτά. 'Όποιόσ, διάσταζε άκόμα, γιατί φοβόταν τον βασιλέα και τον κόμητα ντε Μοντγκομερύ.

Μα μιά μέρα που ο Φραγκίσκος, ο οποίος ήταν πάντα άδρός κι' ευγενής και προς ατέες άκόμα τις γυναίκες που δεν άγαπούσε πειά, κουνένταζε μαζί της, εινε τον διάδοχο, ο οποίος παρακολουθούσε από μακριά με ζηλότυπο βλέμμα τη συνουμία τους.

'Ο βασιλεύς φώναζε άμέσως :
—'Ε, κόρη μί μου, τί κάνετε εκεί ; Πλησιάζετε λοιπόν...

Μα ο 'Ερρίκος, κατάχλωμος και ντροπασμένος, άρσθ διάτασε μιά στιγμή μεταξύ του καθήκοντος και του φόβου του, τό 'Έβαλε στα πόδια, σαν να μην είχε άκούσει.

—'Ω! τί άγρία! εινε ο βασιλεύς. Πώς έξηγητε σεις, κυρία, μιά τέτοια δειλία ; Είδατε σεις, ή θεά των δασών, είδατε ποτέ έλαφίνα τόσο τρομαγμένη ; 'Ω! τό ήλίθο παιδί...

—Τί θά έλεγε ή Μεγαλειότης σας, άν άνελάμβανα έγώ να διορθώσω τον χαρακτήρα του διαδόχου ; ορίστε τότε ή 'Αρτεμις γελόντας.

—'Ασφαλώς θά ήταν πολύ δύσκολο να βοη ή γιός μου πώ χαριτωμένο δάσκαλο, απάντησε ο βασιλεύς. Σας τον παραχωρώ ευχαρίστος.

'Επειτ' από λίγο, ή 'Αρτεμις πήγαινε να συναντήση τον νεαρό 'Ερρίκο Β', 'Ο κόμης ντε Μοντγκομερύ, ο οποίος ήταν της υπηρεσίας εκείνη την ήμερα, έλειπε άπ' τό παλάτι.

Μόλις λοιπόν ή ώραία ευνοουμένη βρέθηκε μπροστά στο διάδοχο, του είπε :

—Σας τρομάζω λοιπόν τόσο πολύ, ήρηλότατε ;
—'Ετσι άρχισε τη συζήτηση ή Ποιατιέ και ή συζήτηεις συνεχίστηνε.

Πώς την τελείωσε, πως δεν άντελήφθη κανένα από τά έλατούματα του πρόγερτος και θαύμασε όλα του τά λόγια, πως εκείνος την άφησε με την πεποίθησι πως ήταν πνευματώδης και γοητευτικός—και έγινε πράγματι σιγά—σιγά κοντά της πνευματώδης και γοητευτικός— και πως εκείνη έγινε ενοουμένη του και έδινε συγχρόνως διαταγές, μαθήματα και την ευτυχία—δι' αυτά αποτελούν μιά αιώνια κομωδία, ή οποία θά παίζεται πάντοτε.

Και ο Μοντγκομερύ ; 'Ω! ο Μοντγκομερύ άγαπούσε πολύ την 'Αρτέμιδα και ο έρως του τον εινε τυφλός. 'Ετσι, ένα βδοι στην Αίλη μιλούσαν για τό καινούργιο ειδύλλιο της Ποιατιέ, μονάχα αιώτος άγνωστος τά πάντα.

XX
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

'Ας άφήσουμε τώρα την καλή παραμίνα 'Αλοΐζα ν' αποτελειώση τη διήγησι αυτή στον Γαβριήλ, ο οποίος την άκουγε άνυπόμονα.

—'Ο σύζυγός μου, ο γενναίος Περσθ, άνωγει όλους τους θεορούβους που κυκλοφορούσαν στην Αίλη για την 'Αρτέμιδα και τις ειρωνείες των αλλιών για τον πατέρα σας. Μα δεν ήξερε άν έπρεπε να είδοποιη τον κύριό του, γιατί τον έβλεπε τόσο ευτυχιωμένο, και να του άποκαλύψη τη μηχανοραφία, μέσα στην οποία τον εινε παλέξει ή καταχθόνα αυτή γυναίκα. Μου άνακοίνωσε λοιπόν τις σκέψεις του, γιατί του έδινε πάντοτε φρόνιμες συμβουλές, μιά αυτή τη φορά, δεν ήξερα κι' έγώ τί να τον συμβουλέψω...

('Ακολουθεί)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΜΑΗ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Του LECONTE DE LISLE)

Του Μάη τά τριαντάφυλλα άπάνω στο κλωνάρι, τά γιοσεμιά, της λειμονάς τά άνθη τά δροσάτα, δεν έχουν μύρο πώ γλυκό, δεν έχουν τόση χάρη σαν τη δική σου την ποινή, γλυκειά γαλανομίτα.

Κοράλλι εινε τά χείλη σου, τό γέλιο σου στη χάρη περνά τον ήχο του νερού στά χόρτα τά δροσάτα, της λειμονάς σαν την κοινά τ' άγέρι τό κλωνάρι, και του πουλιού που τραγουδεί για σέ, γαλανομίτα.

'Αλλ' όμως του τριαντάφυλλου τό μύρο στο κλωνάρι, ο άνεμος στής λειμονάς τά φύλλα τά δροσάτα, και τό τρεχούμενο νερό που τραγουδεί με χάρη εινε από σέ πώ σταθερά, καιιά γαλανομίτα.

'Απ' τον καρπό που έφυγε με σέ, γαλανομίτα, τό φίλημα άπ' τά χείλη σου που έχουν τόση χάρη, τό μύρο τά τριαντάφυλλα έχασαν τά δροσάτα και τ' άνθη της ή λειμονιά στο κάθε της κλωνάρι.

Και τό πουλί δεν τραγουδεί για σέ, γαλανομίτα, άνάμεσα στής λειμονάς, στου ρόδου τό κλωνάρι, ούτε ροδίζει πειά ή αήνη στα χόρτα τά δροσάτα, δεν κελαρύζει τό νερό του λειβαδιού με χάρη.

'Αμποτε, πεταλούδα έσύ, ελεύθερη στη χάρη, να ξαναγύριζες σέ με, γλυκειά γαλανομίτα, και θάχε πάλι ή λειμονιά τ' άνθη της τά δροσάτα και μύρο τά τριαντάφυλλα του Μάη στο κλωνάρι.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

(Του ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ)

Σιντρώφοι, να με στείλετε στο μήνμα μουσχαλιμένο με χιμώ από κλήμα. Και να μην εινε θλίψη. Νάνα πανηγύρι. Να κοιμηθώ με τά τραγούδια της ζωής που λέγαμε κρατώντας τό ποτήρι. Φίλος στον τάφο αν έρθη να με κράξη, παρακαλώ τό δρόμο του ν' αλλάξη, κι' άς πάει προς την ταβέρνα! Προσοχή μη με πατήρη μόνο μέσ' στη σιάνη του κατοφιού της. Κι' έννοια του, μονάχος δεν (θά πη).

Σκόνη θε νάμα, αλλά θε νάμα και.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

(Του Α. LAMARTINE)

Πώς θυμάμαι τη μεγάλη του χωριού βαλανιδιά, που στον ίσκιω της 'πό κάτω τόσα άνευρα έχω πλάσει που θαμένα τάχο τώρα βαθειά μέσα στην καρδιά, και, θαμένα, χωρίς ότου κρηά μερκα σιπάσει.

Πόσο ήθελα να τρέξω μέσ' στα πράσινα λειβάδια και τη δίμα μου να σβύσω εις την κροσταλλίνα βρύσι. Πόσο ήθελα να βλέπω σαν γυρίζουν τά κοπάδια όταν βασιλπής ο φίλος κρυφογέρνει προς τη δίμα.

Σά να βλέπω τό μεγάλο και ψηλό κωμαναριό και τό θλιβερό τραγούδι σά να γροθίσηται του γιούνη με καρδιά λαχταρισμένη σ' αποθήμησα χωριό και σέ κάθε θυμώσι σου την καρδιά μου δέρνουν πόνοι. Με τά μάτια της ψυχής μου ξαντικαρίζω τό σπατάκι με την κάτασπηθ θωριά του και με την τρανή μουριά, που στη στέγη του τον κόσμο πρωτοέννοουσα παιδίαι και με άγγιξεν ο πόθος και με πλάνεσε ή χάρά.

'Ω, πατριδ' άγαπημένη, σέ θυμάμαι και δαυρίζω και μαζί με σέ θυμάμαι και τά παιδικά μου χρόνια. Ξενηπειά, λύσε τά χέρια... Να μπροστά μου άντακρίζω ένα σκέλεθρο... τό Χάρο! ή ζωή δεν ειν' αιώνια.

'Ω! πατρίδα, δός βοήθεια και σέ μένα να γυρίσω και στα άγια χρώματά σου τό κιβούρι μου ν' ανοίξω και σέ μέσα κάθε πόθο, κάθε άνευρο να πνίξω κι' από πόνοους κωραφάμενο τό κορμάκι μου να ρίξω.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

(Του ENTTKAP ΠΟΕ)

'Ανατραφίκαμε μαζί και μένει ή άγάπη άκόμα, στις ερημιές γυρίζοντας και τό παρθένα δάση. Μ' άσπίδα της τό στήθος μου μέσ' στο βαρύ χιμώνα. Κι' όταν ο φίλος έβγαυε να μάζ χαμογέλιση, τό κεραλάδα άσηκωνε να δη τά σφύρανα πλάτα, κι' έβλεπα έγώ τον ούρσνθό μέσ' στα δικά της μάτια.

